

ført til lovens hovedbestemmelser, selv om disse selskaber måtte drive en virksomhed af den art, som er beskrevet i stk. 1.

Stk. 2, litra a og b, bygger på direktivets art. 3. Reglen i litra c har følgende baggrund:

Selv om det pågældende selskab ikke er omfattet af direktivets bestemmelser, men dog driver en virksomhed, der har en sådan karakter eller et sådant omfang, at det vil være påkrævet at stille sædvanlige kapitalkrav til selskabet, vil bestemmelsen føre til, at selskabet henføres under lovens hovedbestemmelser. Ved afgørelsen heraf vil det bl. a. være af betydning, om selskabets virksomhed er landsomfattende eller lokalt begrænset.

Som alt overvejende hovedregel vil de i § 114 beskrevne selskaber ikke have en virksomhed af en størrelsesorden eller af en karakter, der vil nødvendiggøre sædvanlige kapitalkrav. Landsomfattende selskaber (f. eks. fortsættelsessygkasser) kan dog betegne en undtagelse.

Til nr. 41.

Ændringen i § 115, stk. 4, er redaktionel.

Til nr. 42.

Indføjelser i § 115 af et nyt stk. 5 tilsigter at åbne en mulighed for at fravige lovens almindelige betingelser om udarbejdelse af driftsplan og om kravene til kapitalgrundlaget.

Til nr. 43.

Ændringen af § 116 er en følge af koncessionsprincipets indførelse.

Til nr. 44.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 38 og 40.

Til nr. 45.

Ændringen af § 120, stk. 2, 1. pkt., er redaktionel.

Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., må ses i forbindelse med, at kredsen af gensidige selskaber, der er omfattet af lovens kapitel XIX, er blevet begrænset ved den foreslåede affattelse af § 114. Dermed ville en række små gensidige skadesforsikringsselskaber, der hidtil har kunnet holdes helt uden for tilsyn, blive omfattet af loven. Dette kan i visse tilfælde virke urimeligt, f.eks. hvis beboerne i et ejendoms-kompleks derved ville blive afskåret fra fortsat at have et glasforsikringsselskab, der er uden for forsikringsrådets tilsyn. Forsikringsrådet får derfor efter forslaget adgang til i de enkelte tilfælde at give den nødvendige dispensation.

Til nr. 47.

De gældende regler vedrørende de bygningsbrandforsikringsselskaber, der er under justitsministeriets tilsyn, findes i anordning af 17. juli 1795 om brandforsikringen for København, i lov af 23. april 1870 om den almindelige brandforsikring for landbygninger, i lov af 14. maj 1870 om brandforsikring af købstadbygninger, i lov nr. 47 af 12. april 1889 om brandforsikringsforeninger for landbygninger — i det følgende betegnet 1889-loven — og i lov nr. 271 af 28. juni 1920 om udvidelse af brandforsikringslovgivningens gyldighed til de sønderjydske landsdele.

De følgende bemærkninger beskriver i hovedtræk de forandringer, som de foreslåede regler indebærer for bygningsbrandforsikringsselskaberne.

De af de nævnte love omfattede brandforsikringsselskaber måtte oprindeligt kun tegne forsikringer inden for det i vedkommende lov fastsatte lokale område. Denne begrænsning i virksomhedsområde ophævedes imidlertid ved lov nr. 32 af 4. april 1970. I øvrigt er 1889-loven den generelle lov for disse selskaber, og nye selskaber opnår derfor tilladelse til at drive bygningsbrandforsikringsvirksomhed i henhold til denne lov.

Som en betingelse for godkendelse af et bygningsbrandforsikringsselskab gælder efter 1889-lovens § 1, litra b, at medlemmerne skal hæfte for foreningens forpligtelser i forhold til deres forsikringsnummer, og de skal med deres forsikrede ejendommens fulde værdier være solidarisk ansvarlige for foreningens forpligtelser, indtil deres forbindelse med foreningen er fuldstændig hævet. Bestemmelsen tilsigter på samme måde som bestemmelserne om reservefond og garantifond at sikre foreningens solvens.

Ifølge § 13, litra s, i lov om forsikringsvirksomhed skal et gensidigt selskabs vedtægter indeholde bestemmelser om medlemmers og garanters ansvar for selskabets forpligtelser og om deres indbyrdes hæftelse. Efter disse regler kan det imidlertid vedtages, at medlemmernes hæftelse skal være af mere begrænset karakter end hæftelsen efter 1889-lovens § 1, litra b. Bestemmelsen forudsætter dog, at der må være en vis form for solidarisk hæftelse for, at der kan foreligge et gensidigt selskab. Der er næppe behov for strengere regler om det solidariske ansvar ved gensidig bygningsbrandforsikring end ved anden gensidig forsikring. Reglerne herom er derfor ikke gentaget i nærværende lovforslag.

Bestemmelser om reservefond findes bl. a. i § 1, litra c, i 1889-loven. Reservefondsreglerne stiller meget betydelige krav til bygningsbrandforsikringsselskabernes solvens og likviditet. Reglerne vil blive afløst af bestemmelserne i lov om forsikringsvirk-